

Rok skončil a otáčíme nový list ze svého života

Byl pro nás minulý rok úspěšný, nebo ne? Jaká setkání nám připravil, a jak jsme obstáli ve zkouškách života? Vzpomínáme si ještě, s jakými pocity jsme vstupovali do minulého roku, jestli s obavami, nebo nadšením? To, co si nejvíce do nového roku přejeme, je 'hlavně to zdraví', což nejvíce ocení ti, kteří už s nějakou vážnou nemocí měli důvěrné setkání. Začínáme psát nový list ze svého života, nevíme, co nás v něm čeká. Ale i negativní události nás někam posunou, třeba nám i umožní lépe chápat druhé, kteří takovou zkouškou procházejí. Většinu událostí proto můžeme hodnotit až s odstupem času...+Noela

Nepovažuji se za člověka, který má, jak se říká, pro strach uděláno. Naopak, velký strach mě provázel po dlouhou dobu. Tento pocit nejistoty, že mi něco může ublížit a že to nemám pod kontrolou, ke mně přicházel, kdy se mu zachtělo. Ale časem jsem se naučil vést se svým vlastním strachem dialog. Problém se strachem není v tom, že ho cítíme, nýbrž že se jím necháme paralyzovat. Největší zbraní strachu je jeho schopnost vyvolávat strašidla, protože přeludy nás spoutávají a hrůza nás srazí na kolena. Mluvil jsem s mnoha lidmi, kteří se snažili nemít strach, ale tato snaha je absurdní, protože pocity člověk neovlivní. Nemám proto ve zvyku říkat lidem 'nemějte strach', nýbrž ať se odváží, i když strach mají. Zjistil jsem, že pokud přemůžeme vlastní strach a uděláme, co udělat musíme, objevíme, že se nic nestalo, protože nás strašily pouze výplody naší mysli, které se vypaří, pokud se odvážíme jednat. Anebo se stane to, čeho jsme se obávali, ale v tom případě zjistíme, že máme sílu oné situaci čelit a zvládnout ji. A v každé z obou variant zároveň rosteme. Na této cestě k překonání pochyb je prvním krokem naučit se je pojmenovat. Strachy jsou jako přeludy, které nemají tělo, a proto se s nimi nedá bojovat. Pokud jim dáme jméno, dáme jim i tělo a pak s nimi můžeme zápasit, protože už víme, kdo proti nám stojí. Jistěže mnohokrát mají tyto přeludy jména, která se nám nelíbí, ponižují nás, či se za ně stydíme. To je realita. Nemůžeme předstírat, že nevidíme, co máme přímo před nosem. Pokud si připomeneme biblické postavy je nám jasné, že Bůh nás bere vážně. Otevřeme-li se jeho vůli, on si s námi nebude zahrávat. Bůh nás žádá, nabízí nám věci, o kterých jsme neměli ani tušení, ale neposkytne nám větší jistotu než tu, kterou hlásá Písmo: „**Neměj strach, jsem s tebou.**“

Zdroj: www-pastorace.cz, Alberto Reyes Pías Já, Bůh a Fidel/ Knězem na komunistické Kubě